

Cal obligar a una consulta electoral! La reacció sols cedirà a la força obrera i nacionalista organitzada.

EDITORIAL

Sembla que hi ha corrents de reconstituïció de la vella concepció sindicalista a Catalunya. Els sindicats d'oposició es reintegrarien de nou a base d'un retorn a la vella concepció sindicalista.

Ha estat la nostra posició des del primer dia. No direm que sigui un èxit d'«Estat Català», sinó un èxit de la voluntat de tots els elements obrers catalans dels quals no n'erem més que un ressò. Si la constitució es realitza, serà una altra victòria de l'esperit català que supera les pressions i les suggestions d'elements aliens.

El sindicalisme, per la seva doctrina i per la seva pràctica, s'adiu perfectament amb el tarannà peculiar del nostre poble. A part de l'anarquisme, cap altra doctrina socialista no ha tingut un poder prosèlic a Catalunya. Però el cicle d'activitat doctrinària de l'anarquisme ha acabat a tot arreu; s'ha incorporat del tot al sindicalisme i amb caràcter específic només persisteix una petita fracció cridanera, barrejada d'esperitats en plena crisi de desesper i de psicòpates que volen ocultar les seves tendències criminoses sota un gruix d'idealisme. El nostre poble refusa per complet aquesta actitud de l'anarquisme oficial. El refusa per repugnant, per immoral i inhumà, a més de perillós i contraproduent, perquè en emprar els mateixos procediments de la tirania argumenta i abriva les crueltats reaccionàries. Quant al socialisme marxista, no ha fet forat entre els nostres obrers; els pocs adeptes o són gent forana o provenen de sectors en els

quals influeix més el desig d'imitació i l'espectacularitat que la creença.

I és que l'obrer català no admèt la hipertròfia de l'Estat que reclama el marxisme. A part de la seva manca d'integració en l'Estat espanyol, pel qual mai no s'ha sentit representat i sempre l'ha tingut per enemic, hi ha el fet de la tradició. Catalunya no ha estat mai un poble imperialista; si en el curs de la seva història ha eixamplat les fronteres no ha estat per a subordinar pobles, sinó per a alliberar-los; immediatament els donava un regíme propi i conssemblant al seu—exemples, València i Mallorca—perquè repugnava a la seva mentalitat i al seu esperit democràtic la hipertròfia estatal que significava la subordinació del país conquistat. És una realitat que el marxisme fructifica en països on l'imperialisme ha divinitzat l'Estat acceptant i lloant-ne fins els errors i crueltats: cas el de Rússia, on malgrat les seves reclamacions generoses continua la política imperialista dels tzars.

El sindicalisme és la doctrina catalana per essència. Sota la seva acció si no desapareix l'Estat minva la força. Pel sindicalisme es necessita una constant intervenció ciutadana perquè és energia i creació dels de baix i és activitat permanent. El sindicalisme és funció de pobles demòcrates i desintoxicats d'imperialisme; amb la mentalitat sindicalista no és possible bescantar la democràcia com tant sovint ho fan els nostres comunistes d'al·luvió.

El sindicalisme deixa intacte el poder d'iniciativa dels obrers. Totes les

doctrines socialistes són elaboració de la mentalitat burgesa o petit burgesa com es diu ara, que en un altre esperit de generositat i de justícia han cercat solucions als dolors dels de baix. En realitat, però no és una doctrina sortida de nuclis obrers. El sindicalisme és la única que té tan noble origen. Sorel no fa altra cosa que sistematitzar el pensament i les tàctiques dels sindicats que s'apartaven de les recomanacions i disciplina dels líders que s'apartaven precisament de les recomanacions i disciplina dels líders del socialisme oficial.

El sindicalisme és la veritable acció del proletariat. El seu predomini no significava la dictadura ni el despotisme, com han de defensar els líders comunistes; dictadura i despotisme que es gira amb freqüència contra els mateixos obrers en nom dels quals diuen que governen. L'activitat i la intervenció d'aquests és com a homes de partit i no com a proletaris ni productors; com obrers no haurien mai permès la supeditació, gairebé esclavització, dels pagesos de la Rússia soviètica.

El sindicalisme és una activitat democràtica. Si aquest es refà en defensa del mateix, ha d'estructurar-se en una democràcia pura perquè si no ho fa així ben aviat fracassarà de nou. De baix a dalt ha de pujar la seva voluntat; els capitosts han de tenir ben en compte aquesta estructuració, única eficaçia duradora, i pensar que a qui han d'educar i entrenar és a aquest home de baix, damunt del qual, com a un cíclop mitològic, fan aguantar el món.

Cal que el proper 14 d'abril el poble prengui justícia per la seva ma,
Cal fer neteja a la ciutat i al camp del reptil de la reacció, per a poder implantar un
règim de democràcia i de justícia social.

COINCIDIM

En el nostre darrer número d'Estat Català, dèiem a propòsit del manifest d'Esquerra Republicana de Catalunya:

«No és amb la promesa de benestar a l'obrer i de reformes socials com es demostra l'energia revolucionària. Tots els partits de centre s'expressen en aquest sentit. Ni tampoc l'obliden les dretes quan s'adrecen al poble.

No, no és a l'obrer a qui hem de protegir sinó l'obrerisme. La seva ascensió en bloc vers la direcció dels destins nacionals, facilitar-los instruments de dret per a organitzar-se, per a estructurar la seva mentalitat, per a canalitzar la seva força, per a realitzar per últim el seu pensament; aquesta és la tasca d'un partit sincerament esquerrista.

I en aquest punt l'Esquerra Republicana de Catalunya té tota una tradició. Té, sobretot, el guiatge del fundador, Francesc Macià. Francesc Macià digué tantes voltes com s'esqueia parlar-ne en els seus discursos, que l'Esquerra no era un partit de classe perquè era partit nacional i la Nació no podia llançar-se a l'aventura d'una temptativa que la podia posar en perill per manca d'una educació política i tècnica de l'obrer, tal com sortia de mans de la Monarquia i de la dominació espanyola. Però que la missió de l'Esquerra era preparar-lo i organitzar-lo perquè això fos possible en data pròxima. L'Esquerra, en la seva doctrina, era un partit de pas, la tasca del qual havia de consistir en obrir el camí per a l'obrerisme.

Per això, entre els acords de la conferència de Sants hi ha com obra de Govern la sindicalització dels serveis públics; per això la llei de cooperatives del Parlament Català, si ha enfortit les de consum ha abrivat també les de producció; per això el primer Ajuntament amb predomini, més moral que material, de l'Esquerra, acordà la cessió d'un edifici municipal, el Palau de Belles Arts, a la Federació obrera. No esmentem altres propòsits i intents, com el de la cooperativització de la descàrrega del Port, per no allargar massa l'article.

Confon excessivament les necessitats econòmiques i les polítiques i veu l'obrer com un home famèlic i no com un home d'ideari.

Però, repetim-ho, això no contradiu les declaracions anteriors, l'obra feta ni les possibilitats futures. Els militants d'Esquerra podran en aquest respecte seguir els seus propòsits d'abans i les Joventuts d'Estat Català les seves directives vers la creació d'una Catalunya en la qual els organismes populars, ben enfortits per una educació i un ensinistrament, puguin arribar al poder i estructurar el país segons la seva ideologia.»

Azaña, al cap de quinze dies, en l'acte de Bilbao, ha coincidit amb nosaltres:

«*Defensa i restauració de l'economia espanyola.* — Nos interesa en común la defensa y restauración de la economía nacional introduciendo en ella aquel espíritu rector que al Estado republicano en sus primeros meses le valió la ofensiva desencadenada por todos los intereses abusivos que hasta entonces habían estado entronizados en el régimen económico español. Se nos debe la misma colaboración en la defensa de la política social de la República. Difícil será hacer comprender a las gentes de España que el mundo entero no está ahora atravesando una crisis económica pasajera, producida por el colapso del comercio o por otra circunstancia fortuita, que un día u otro va a desaparecer, y que van a restaurarse las fuentes irrestañable de la propiedad y de la abundancia en el mundo. No es eso. El mundo padece revolución y se transforma la sociedad y el asiento del equilibrio social se cambia, y se cambia con un sentido nivelador. No comprender esto, oponerse a esto por la fuerza bruta, o con la fuerza de una legislación estranguladora, es la negación más clara de político y de gobernante, y es nuestra obligación de republicanos ponernos al servicio de esta transformación social, no en interés de un partido, sino en interés mismo del interés nacional español, de la sociedad española, procurando hasta donde nos sea posible que esto se haga por los cauces legales en vista del interés común y de la justicia que se deben al trabajo y a la producción hasta ahora bárbaramente maltratados por las oligarquías que gobiernan (Aplaudiments).

«*Cal fundar una política social de renovació i transformació.* — No nos basta decir, ni bastaría a la República, que nos oponemos a los jornales de hambre, que nos oponemos a las persecuciones de carácter económico, que queremos establecer la protección a la clase trabajadora. *Todo esto está bien pero no basta. Es necesario que la República funde una política social de renovación y de transformación. No hay más remedio y esta es una de las piedras fundamentales que tendrá que sentar la República restaurada.*»

Per la nostra banda no fem cap comentari; aquest es fa tot sol.

Cotitzeu pro-presos i exiliats polítics.
Feu cotitzar.

VISCA CATALUNYA LLIURE!!

Les gestes del traficant de cocaïna Sr. Roviralta

Les cosses que passen a la conselleria d'Assistència Social no són més monstruoses que d'altres conselleries, però per alguna hem de començar.

Com aparetiu cal remarcar que el Butlletí Oficial ha publicat el reingrés de l'arquitecte Pericas. Pericas estava convicte i confès de concomitència amb el contractista que edificava la Clínica Mental de Santa Coloma per a substreure's a les obligacions del conveni i cobrar com a bona una obra infecta. I Pericas, que acabà per agenollar-se davant d'En Dencàs demanant-li perdó perquè no l'enviés al jutjat de guàrdia, retorna al seu càrrec amb tots els honors i cobrant, a més, les mesades del temps que ha estat separat. Res, un premi al prevaricador! Suposem que s'hauran retornat les 30.000 pessetes que el contractista lliurà a la Generalitat com a compensació del que havia robat, i per a evitar que l'enviessin a presidí. Es

possible que ambdós en les noves declaracions hagin manifestat, amb tot el cinisme, que si es confessaren autors d'un lladrocini fou per coacció.

Però això tot i ésser tan enorme no és el que més profundament ens afecta; ja és vell que tant els radicals com la Lliga, com totes les dretes, aquestes són les companyies que els plauen.

El que revolta més és que aquesta gentussa desfà l'obra de l'Esquerra en el que afecta a Assistència Social.

En els patronats que regeixen els diferents organismes que depenen de la conselleria han tornat a sortir totes aquelles senyores dels *roperos*, velles monàrquiques, que fan obra social i catòlica amb els diners del comú, i ensems que amb els diners del poble compren els vots i la consciència dels miseriosos per a que actuin contra el poble, per si n'hi hagués procuren guanyar la glòria del cel.

L'Esquerra transformava el sentit

de beneficiència, de caritat, en sentit de justícia social. Els assilats a la Casa de Caritat s'els retornava a la condició i dignitat d'omes. No eren considerats com a desferres socials, sinó com a gent que reclamava, i s'els atenia, el seu dret a la vida. Tant és així que s'anava a crear la secció on els matrimonis vells podrien viure junts, i no com ara que es separa a gent que fa trenta, quaranta, cinquanta anys que fan vida comuna.

Es transformarà el Reglament de la Casa de Maternitat en el sentit de càstig a les solieres esdevingudes mares i no dalt respecte a la mare, com el menava l'Esquerra.

Ha fracassat a les seves mans el segell Pro-infància. No ha pogut obrir la Guarderia de Terrassa, que està acabada, i el Preventori d'Arenys destinat als nens malaltisos de Catalunya ja torna a ésser ocupat per uns quants nens anormals i moltes monges, saines i grasses.

Cap a la guerra?

400.000 francesos s'han manifestat el dia 14 a la Bastilla, Front Popular, Front de mestres i obrers; mententant els Creu de Foc i el Front Nacional solament en podien reunir 15.000. El fracàs que significa per al feixisme francès el 14 de juliol és evident però els imperialistes no es desanimen i feren desfilar brillantment el seu exèrcit desafiant al món amb la seva puixança. El capitalisme no necessita els feixistes per a la conquesta dels nous mercats; un cop fracassada la seva acció diplomàtica França es llançarà com qualsevol país feixista, Itàlia i Alemanya, a la guerra. El poble que s'ha manifestat per la democràcia i per la llibertat, no pesa; les guerres, les accions imperialistes no són de la seva incumbència. Ell sols és carn de canó. Però potser no es recorden que quan el poble rus estigué cansat de la guerra les armes serviren contra l'imperialisme del seu propi país, a França mateix se li sublevà l'esquadra del mar Negre. Ensenyar de manejar al poble les armes significa moltes vegades que aquestes es tornin contra els seus propietaris. Es aquest el perill que passa el capitalista francès. 400.000 parisencs poden adormir-se de moment, però després mentre duri el període de fam que significa tota guerra, 400.000 braços poden aixecar-se amb els fusells contra qui els ha armat.

A Espanya les dretes, barreja estrambòtica de capitalistes industrials i terratinens, aliança caòtica d'interessos aliats, intenten aixecar bandera imperialista més o menys feixitzant. Però si bé a França l'imperialisme significa en perill al poble per la unió d'interessos de les classes benestants, aquí no significa res; són crits d'oqueus dins d'un galliner. Arreu del món els industrials i els terratinens són dues forces oposades; els grans propietaris del camp signifiquen els mètodes vells de producció i tanquen

tots els mercats de l'interior del país en la poca capacitat de compra dels pobles sotmesos a ells, no permetent d'aquesta manera el lliure desenvolupament de la indústria. En el cas d'Espanya en que l'industrial vivia en gran part del mercat estranger, al tancar-se les fronteres i en pujar els aranzels si el mercat interior tingués tot el desenvolupament que podria tenir sense el ròssec del gran propietari, la indústria no es trobaria ofegada com es troba actualment. Els industrials catalans i espanyols, amb una política intel·ligent, haurien d'ésser els principals interessats en la reforma agrària, llei que per altra part els posaria en pugna amb els terratinens. Per tant no és possible ni duradera una fusió terratinent i industrial. Es probable que es desenvolupin partits imperialista, però no sota els factors econòmics que avui l'integren, petit

imperialista que per altra part hauria d'anar sempre a remolc de França ja que la capacitat monetària d'Espanya no permet tenir un exèrcit suficientment armat per a ésser una potència en el món.

La Ceda i els radicals volen llogar soldats sota aquesta falsa aliança. Un dia o altre es barallaran, no és possible que es posin d'acord i en canvi entrenaran a la nostra gent en l'ús de les armes i si l'altra vegada foren condescendents, escarmentats, aquesta vegada no ho serem tant. Les armes són nostres, les sap manejar el poble, doncs preparem-nos per a usar-les i si ells les volien fer servir al servei de qualsevol país estranger nosaltres les farem servir contra aquests pseudoimperialistes i feixitzants. Organitzarem l'exèrcit del poble amb els elements i armes de l'exèrcit de l'Estat contra el poble.

La lluita contra el feixisme

Alemanya, Itàlia, Yugoslavia, Austria, arreu, el feixisme avança amb el propòsit amenaçador d'invadir els països democràtics per excel·lència, com, per exemple, ara França amb els intents dels «Creus de Foc» de demanar el poder sigui com sigui. Als pobles d'Ibèria existeix igualment aquesta corrent feixista. El que passa, però, és que la gent, la massa que densifica la població de la península, la massa neutra, no veu prou clar quin és el feixisme que envaeix la Península Ibèrica. En general, pel concepte d'aquesta massa amorfa, el feixisme és el contingut d'aquests partits disciplinats amb banderes plenes de coloraines i uniformats els seus militants. El veritable feixisme, però, no el constitueixen aquests se-

nyorets eixelebrats, que amb una camisa verda o vermella i una pistola al cinturó es passegen militarment pels carrers i els estadis públics en concentracions ridícules. Ben al contrari d'aquest criteri, aquesta gent és la més inofensiva, principalment a la República espanyola. La genuïna representació del feixisme, la porten els partits representants de la reacció, els partits de dreta. Dins aquestes organitzacions és on es cova l'anomenat feixisme, que avui causa estralls a l'univers. Són els partits reaccionaris d'arreu del món que formen la creuada internacional contra el marxisme i la democràcia esquerrana, en totes les seves diverses branques. El veritable perill estriba en que aquests partits reaccionaris avancin en les

Tot menys la inactivitat. Tot menys renunciar a la insistència de cada dia.

83

seves posicions i conquestes diàries.

Es evident, que aquestes forces no ~~haurien~~ pres consistència ni haurien guanyat cap posició internacional, si els partits democràtics de centre i dretans no haguessin traït al proletariat i al propi ideari democràtic que propugnaren. Perquè sense aquestes desercions, jamai les forces feixistes aconseguiren apoderar-se de l'Estat. En cap poble dels dominats pels feixistes, aquests han conquistat el poder violentament. Les celebres marxades damunt de Roma i Berlín han estat falsejades pels propis feixistes. Solament han existit en la imaginació dels seus dirigents, i han servit per la propaganda feixista. Les «gestes» del feixisme, en apoderar-se de l'Estat, queden reduïdes a una combinació, a una intriga, i a una traïció del Cap de

l'Estat amb els partits feixistes i els seus «herois» dirigents. La victòria de Mussolini, com la de Hitler, estava presidida per la complicitat d'aquells que, deixant de banda la Constitució, no volgueren defensar el que el poble els havia confiat en custòdia. Existeix un verdader abim entre la conquesta del Poder i l'entrega de l'Estat «pacíficament» al feixisme.

De què, doncs, es vanagloria el feixisme? Es conquerir el poder rebre'l de mans mercenàries sense lluita i sense abans acarar-se directament amb l'adversari?

Mussolini col·laborà en el Govern amb partits equivalents al centre catòlic i al partit democrata alemany. Hitler va aliar-se amb els nacionalistes imperialistes. A Espanya s'adverteix un fenomen igual. La CEDA col·labo-

ra amb els radicals, que formaren el Comitè revolucionari i en el Govern Provisional de la República. Als feixistes de la Ceda tant els hi fa l'història de Lerroux i el seu partit. L'important per a ells és que el partit radical els hi faci el joc i que sigui un compliç de la causa feixista. I aprofitant, com Mussolini ho feu, els partits de centre i Hitler s'aprofità dels monàrquics, fins que, com aquests, puguin desfer-se de tal col·laboració.

Heus ací, doncs, el feixisme a Espanya d'on pot venir. La burgesia no s'aferrarà a les masses proletàries per a la conquesta de l'Estat, però sí buscarà la traidoria d'homes com Lerroux per a la seva conquesta, que la del Cap de l'Estat poca falta li fa, que d'ençà de la crisi d'octubre ja traf al proletariat i a la pròpia República.

Front Popular o Aliança Obrera?

Aquestes són dues consignes d'actualitat. Mentre a França les forces de la democràcia republicana, els organismes obrers cristal·litzen a l'entorn del Front Popular i mobilitzen darrera les dues banderes, una massa formidable de 500.000 homes; mentre a Baracaldo, un públic socialista i un orador republicà es fonen dins un mateix esperit i una mateixa esperança, existeixen petits nuclis, inquietos i aturmentats, que oposen a la consigna ampla, generosa, humana del Front Popular, el mot d'ordre estret, doctrinari, teòric d'Aliança Obrera.

Un nucli de les Joventuts Socialistes de Madrid —influint considerablement pels desvaris ideològics coneguts sota el nom de «trotzkisme», i un nucli petit de Barcelona cristal·litzat a l'entorn de M. i N.— mantenen una posició teòrica, desmentida arreu per la realitat inapelable dels fets.

En efecte, en que consisteix exactament l'Aliança Obrera?

Malgrat el nom, malgrat la mística de front únic que s'ha volgut crear al seu entorn, l'A. O. és, en realitat, una empresa d'escisió. L'Aliança Obrera aspira a aplegar més que res les tendències marxistes del moviment obrer per a oposar-les a l'anarquisme i al moviment republicà.

Un triomf de l'A. O. vol dir —en realitat— un triomf del comunisme doctrinari —«antic règim»— comunisme doctrinari desautoritzat fins i tot per un home tan profundament realista com Staline. Aliança Obrera vol dir un sector minoritari del proletariat imposant-se dictatorialment a la resta de la classe obrera, i a les masses immenses de la n. nesitria i del moviment pagès.

A l'Aliança Obrera —formació doctrinària sobrepassada pels esdeveniments— cal oposar-hi el «Front Popular», organisme superior que sintetitza les aspiracions comunes del moviment obrer-pagès i menestral.

A les eleucubracions intel·lectuals d'un Araquistain (on era —per altra banda— durant la revolució d'octubre?) cal oposar-li el sentit de realitat que cristal·litza a França al voltant de Daladier a Espanya al voltant d'Azàña i a Catalunya al voltant de Companys.

Front únic? Sí! Però entrant-hi en ell i dirigint-lo els sectors populars històricament designats i no al servei d'uns homes i d'uns sistemes que a Itàlia, Àustria i Alemanya no han servit per res més que per a preparar l'adveniment del feixisme!

Causes alienes a la nostra voluntat ens han obligat a retrassar la sortida d'aquest número, esperant que els nostres amics es faran càrrec d'aquest retràs.

Aquesta fotografia constitueix un document inapelable.

La brutalitat dels assassins de la reacció perpetuada per l'objectiu.

Figureu-vos el dolor de les mares, de les esposes, de les filles que reconeixen els seus en aquests caps que ni la tragèdia estalvia de la vexació.

Gil Robles! Lerroux! Ministres butxins del poble ibèric: Aviat hi veurem els vostres!

Joventut d'Esquerra d'Estat Català: La teva missió és actuar per la puresa del nostre programa i pel sanejament del nostre Partit.

Visca Esquerra Republicana de Catalunya!

Visca les Joventuts d'Esquerra Estat Català!